

[Finansministeren.]

Herefter vender jeg mig til den tredje forudsætning for merværdiafgiftens neutralitet, nemlig den, at der i princippet gives mulighed for fradrag for al indgående afgift på alle anskaffelser af omkostningskarakter for en virksomhed. Også i denne relation er det af betydning, at alle varer og tillige i vidt omfang tjenesteydelser er afgiftspligtige.

Merværdisystemet giver kun mulighed for fradrag for afgiftsbelastningen, når denne fremgår af en virksomheds indkøbsfakturaer. Er en ydelse, som en virksomhed modtager, ikke afgiftspligtig, vil prisen for denne ydelse komme til at indeholde en indirekte afgiftsbelastning, som det ikke er muligt at give virksomheden fradrag for. En sådan indirekte afgiftsbelastning vil jo aldrig kunne fremgå af en indkøbsfaktura; dels ville et krav herom i de fleste tilfælde være umuligt at opfylde, dels ville det — i den udstrækning, det kan opfyldes — afdække sælgerens avance for køberen.

Til illustration heraf skal jeg anføre følgende eksempel vedrørende transportydelse. Hvis transportydelse ikke medtages under afgiftspligten, betyder det, at vognmandsforretninger bliver belastet med afgift af de lastbiler, som de indkøber til brug i deres virksomhed. For denne afgiftsbelastning må vognmændene dække sig ind ved at forhøje prisen på transportydelser. De produktions- og handelsvirksomheder, som får udført transportydelser, vil ikke have mulighed for at opnå godtgørelse af denne forøgelse af transportomkostningerne, som derfor må lægges på varepriserne. Der opstår herved en vis dobbeltbeskatning. Hvis derimod transportydelserne omfattes af afgiftspligten, skal vognmændene opkræve afgift af transportydelserne, og de kan så ved afgiftsafregningen med myndighederne opnå fradrag for indgående afgift på automobiler og andet driftsmateriel. Afgift på transportydelser vil imidlertid ikke betyde nogen omkostningsforøgelse for de produktions- og handelsvirksomheder, der får transportydelser udført, idet de ved opgørelsen af deres afgiftstilsvær vil kunne fradrage den afgift, som er betalt af transportydelserne, og som fremgår af transportforretningernes fakturaer.

Det må i øvrigt anses for en forudsætning

for at give virksomhederne fradragsret for indgående afgift på samtlige driftsmidler m. v., at det afgiftspligtige område af varer og andre ydelser og dermed kredsen af virksomheder, der kommer ind under afgiftssystemet, gøres meget omfattende. Hvis denne forudsætning ikke opfyldes, vil der i tilfælde af fuld fradragsret for virksomheder, der bliver omfattet af afgiftssystemet, opstå diskrimination over for virksomheder, der ikke kommer ind under afgiftssystemet.

Selv om det i princippet gælder, at fradragsretten for betalt afgift skal omfatte alle anskaffelser til virksomheden, må der dog alligevel fastsættes visse begrænsninger. Der vil forekomme indkøb, for hvilke det ikke vil være rimeligt at tillade fradrag for indgående afgift. Bestemmelsen herom er optaget i lovforslagets § 16, stk. 3. De foreslåede begrænsninger svarer i det store og hele til de begrænsninger, som findes i den lovskitse, der var optaget i finansministeriets redegørelse vedrørende merværdiafgiften. Jeg skal dog gøre opmærksom på, at bestemmelserne på dette punkt er suppleret således, at der heller ikke kan foretages fradrag for afgift, der vedrører personbefordring, herunder anskaffelser og drift af personmotorkøretøjer, samt hotelophold. Jeg skal vedrørende denne tilføjelse henviser til lovforslagets bemærkninger.

For så vidt angår varer, der indføres fra udlandet, er det foreslået, at der i alle tilfælde skal svares afgift ved indførslen. Herved bliver danskproducerede varer og indførte varer ligestillet. Når en grossist indkøber varer fra en dansk fabrikant, må grossisten efter merværdisystemet betale afgift til fabrikanten. På samme måde må han betale afgift ved indkøbet af de varer, han indfører fra udlandet. Dette må være det afgørende.

Noget andet er, at der vil være en forskel på afregningsfristen i de to tilfælde, idet den danske fabrikant først skal indbetale den afgift, han har opkrævet hos grossisten, den 20. i den måned, der følger efter udløbet af det kvartal, hvori varerne er leveret eller betalt. Derimod skal afgiften af de indførte varer betales straks ved indklareringen. Det er blevet sagt, at der heri ligger en vis forskelsbehandling af danske og indførte varer. Hertil kan dog bemærkes, at en regel om, at registrerede virksomheder kunne ind-